

SUKALBĖK MALDĄ, HELAMANAI

Deilė Serl
(Paremta tikra istorija)

Tai buvo pirma Helamano diena mokykloje. Jis vilkėjo savo mėgstamus marškinius ir turėjo naują pieštuką. Jo naujasis mokytojas leido jam sėsti prie stalo su savo draugais Silvestru, Chorche ir Migeliu. Tai buvo gera diena.

„Padėkite j šalj savo daiktus, – pasakė senjora Martinez. – Laikas pietauti.“

Helamano šeima prieš valgį visada meldavosi kartu. Jis pakėlė ranką. „Senjora Martinez, ar mes pasimelsime prieš valgdami?“

Senjora Martinez nusišypsojo Helamanui. „Jei

norite, galite pasimelsti už savo maistą.“

Helamanas ir jo draugai išvyniojo savo pietus.

„Kas yra malda?“ – paklausė Silvestras.

„Tai pokalbis su Dangiškuoju Tėvu, – atsakė Helamanas. – Taip mes Jam padėkojame už maistą.“

„Ar gali sukalbėti malda už mus visus?“ – paklausė Migelis.

Helamanas sunėrė rankas. Trys jo draugai taip pat sunėrė rankas. Helamanas užsimerkė ir nulenkė galvą. Jo draugai padarė tą patį.

Tada Helamanas meldėsi, kaip tai darė jo šeima.

Jis padėjo Dangiškajam Tėvui už gerai leidžiamą dieną ir už pietus. Jis paprašė palaiminti jų maistą. Jis baigė Jėzaus Kristaus vardu ir pasakė: „Amen.“

Silvestras, Chorche ir Migelis pakėlė akis.

„Jūs taip pat galite pasakyti *amen*“, – pasakė Helamanas.

Jo draugai plačiai nusišypsojo ir pasakė: „Amen.“

Kitą dieną per pietus Silvestras tarė: „Sukalbėk malda, Helamanai.“

„Taip, pasimelsk, Helamanai“, – pasakė Migelis. Chorche linktelėjo.

Taigi Helamanas vėl meldėsi. Šį kartą jis sakė esantis ypač dėkingas, kad mama jam pagamino jo mėgstamiausią sumuštinį su kumpiu ir sūriu. Jis paprašė Dangiškojo Tėvo padėti jiems tą dieną mokyti.

Kiekvieną dieną per pietus Helamano draugai sakydavo: „Sukalbėk malda, Helamanai.“ Ir kiekvieną dieną Helamanas sukalbėdavo malda. Jis su draugais meldėsi kiekvieną dieną visą savaitę.

Kitą pirmadienį per pietus Migelis tarė: „Šiandien aš melsiuosi.“

Helamanas nustebo. Jis sunėrė rankas, užsimerkė, nulenkė galvą ir klausėsi, kol Migelis meldėsi.

Migelis pradėjo sakydamas: „Brangus Dangiškasis Tėve.“ Jis padėjo Jam už maistą ir paprašė jį palaiminti. Jis baigė Jėzaus Kristaus vardu ir pasakė: „Amen.“

„Amen!“ – pasakė Helamanas ir Chorche.

„Amen, – pasakė Silvestras. – Aš nežinojau, kad tu moki melstis.“

„Aš išmokau klausydamas Helamano, – atsakė Migelis. – Paklausiau savo tėvų, ar galėčiau pasimelsti valgdamas namuose. Jie pasakė „taip“, todėl meldžiuosi, kaip ir Helamanas.“

„Oho, – pasakė Silvestras. – Manau, kad paklausiu savo tėvų, ar galėčiau melstis ir mums atsisėdus valgyti.“

„Aš taip pat!“ – pasakė Chorche.

Helamanas nusišypsojo. Jis džiaugėsi galėjęs padėti savo draugams išmokti kalbėtis su Dangiškuoju Tėvu. Jis žinojo, kad Dangiškasis Tėvas jį myli, ir Dangiškasis Tėvas taip pat myli jo draugus. ●

Ši istorija nutiko Meksikoje.

